

ALLAH'IN ADINI SUÇA MASKE YAPAN POLİTİK İSLAMCI PARAZİTLER

İmdat Demir — Filozof Kirpi

ÖZET

Bu metin, Türkiye'de son yirmi yılda dinin politik bir araç hâline getirilmesiyle ortaya çıkan **parazitokratik zihniyetin** anatomisini çıkarır; İslam'ın özü olan adalet ve tevâzu yerine imaj ve gösterinin hâkim olduğu, liyâkatin öldürülüp akrabalık ve sadakatin kutsandığı, devlet kurumlarının yağmalandığı, üniversitelerin kopya ve intihal mekânına dönüştüğü bir çürüme sürecini ifşa eder; parazitokrazi yalnızca bütçeyi değil, bilinci çalar, toplumu düşünemez hâle getirir ve "herkes böyle" psikolojisiyle kötülüğü normalize eder; dinin rûhunun yerini gösterişçi dindarlık alır, secde kameralara oynanır, ayetler siyasi pazarlık aracına çevrilir, Allah'ın adı suçlara maske olur; genç nesil dinden değil, dîni araçsallaştıranlardan soğur; İslam imajın gölgesinde yüzeyselleşir; toplum vicdanî ve tarihî hafızadan kopar; medya eleştiriyi boğar, bürokrasi liyâkati bastırır, politik İslamcı elitler ülkeyi ganimet ekonomisine çevirir; teopolitik kurtçuklar, dinin ukdeleri üzerinden güç devşirir; toplum sessizliğe alıştırılır; iman küçülür, imaj büyür; bu metin yalnızca teşhir değil, aynı zamanda bir yeniden inşâ modeli sunar: eleştirel şefkat etiği, hafızanın restorasyonu, entelektüel vatandaşlık, seküler maneviyat, kurumsal denetlenebilirlik, yavaş bilgi ve yerel kökle evrensel tefekkür; çürümenin sonu yıkım değil, arınmadır; Filozof Kirpi'nin hükmü ise şudur: **hakikat gömülse de ölmez; yeter ki kazmayı tutan el yeniden uyanmış bir vicdan olsun.**

İmanı Boşaltıp İmajı Şişiren Politik İslamcı Parazitler

Bu topraklarda yıllardır "rant aristokrasisi" diye andığımız bir zümre var ya, esasında onlara aristokrasi demek bile fazla bir iltifattır; çünkü aristokrasi dediğin en azından bir kök taşır, bir tarihsel bellek, bir estetik idrak, hatta zaman zaman bir soyluluk terbiyesi bile taşır. Aristokrasi en azından Shakespeare'in trajedilerinden bir gölge taşır—onların çöküşünde bile bir tür dramatik asalete rastlanır. Bizim karşımızdaki şeye ise aristokrasi demek, **domuz maskesini gül yaprağıyla ambalajlamak kadar yanlış bir kozmetiktir.**

Bizim karşımızdaki şey, kültürel bir soy değil; aksine **kendini dindarlık perdesiyle örtmüş bir yağma organizmasıdır.** Bunları aristokrat sanmak, yüzyıllar boyunca damıtılmış kültürel sermayeye hakarettir. Onlar aristokrat değil **parazitokratik sürüngenlerdir.** Bu sınıf, paradan önce bilinci hedef alır, toplumun beynine yerleşir, halkı yavaş yavaş düşünmeme alışkanlığına sokar ve böylece eleştirel olan her şeyi yok eder.

Aristokrasi dediğin, estetik yaratır; bu parazitler estetik düşmanıdır. Aristokrasi kültür taşır; bu parazitler kültürü plastikleştirir. Aristokrasi sorumluluk taşır; bu parazitler sorumluluktan kaçır.

Aristokrasi gözü tok olabilir; bunlar gözleri oburluktan kan çanağına dönmüş sülüklerdir. Onlar yemeyi bilmez; **yalnızca emerek var olurlar**. Aristokrasi üretir – parazitokrasi ise yalnızca tüketir.

Gerçek aristokrasilerde bir “yüksek kültür” ethosu vardır; bilgiye saygı, sanata saygı, geleneğe saygı... Bizimkilerde ise **tek saygı duyulan şey bağlantıdır, tanıdık, cemaat kartıdır, akraba zinciridir**. Bu yüzden bizim bu yaratıklara aristokrasi dememiz, farkında olmadan onlara bir vakar, bir incelik, bir soyluluk payesi kazandırıyor. Hâlbuki hak ettikleri sıfat şudur: **Politik İslamcı Parazitler**.

Bu parazitokratik güruh, kendini “yerli ve millî” olarak pazarlarken aslında bu milletin en derin damarlarını sömürür. Kendilerine ait sıfır bir fikir, sıfır bir kültür kodu, sıfır bir estetik zevkleri vardır. Ancak her şeyin üzerine yapıştıkları bir sahte kutsallık zırhı vardır. Yani aristokrasi ceket değil, **imam hatip rozetinin arkasına saklanmış hortum memurlarıdır bunlar**.

Kendilerini ahlâklı gösterirler, fakat ahlâkın maliyetini taşıyacak omurları yoktur. Kendilerini muhafazakâr ilan ederler, fakat muhafaza edilecek tek bir değer üretmezler. Geleneği savunduklarını söylerler, fakat geleneğin kitabını bile okumamışlardır. Geleneğin estetik bilinci yoktur onlarda; sadece geleneğin sömürülebilir simgesel değerini bilirler.

Aristokrasi, prestij kazanmak için üretir; parazitokrasi prestij kazanmak için **tüketir ve çalar**. Aristokrasi kültür taşır; parazitokrasi kültürü **işkillendiren bir dekor** olarak kullanır. Onların dünyasında düşünce yoktur; yalnızca gaspedilmiş kelimeler, çalıntı kavramlar, ölü metaforlar ve içi boşaltılmış kutsallar vardır.

2

Bu nedenle onlara aristokrasi demek, onları yanlış sınıfa yerleştirmektir. Onlar **soylu değildir soysuzdur**. Onlar köklü değildir köksüzdür. Onlar gelenek taşımaz geleneğin cesedine basarak yükselir. Onlar ruh taşımaz toplumun ruhunu emerek beslenir.

Ve işte bu yüzden Filozof Kirpi şu teşhisi koyar:

“Aristokrat duruşla yürüyen bu tiplerin hepsi, içerde birer parazit gibi sürünür. Onlar yükselmez şişer; büyümez kabarır; ilerlemez yayılır.”

İman Değil: İmaj Giyen İslamcılar

Bu ülkede bir kitle var ki, dindarlığı ruhuyla değil – vücudunun üstüne yapıştırdığı etiketlerle taşır. Onların inandığı Allah, hakiki ve mutlak olan Allah değildir; onların Allah'ı bir sosyal imaj aracıdır. Bir kimlik kartıdır. Bir toplumsal kredi mekanizmasıdır. Bir tür güvenlik kalkanıdır. İman, onlar için bir varlık hali değil; bir görünürlük stratejisidir. İmanı yaşamak değil; **imanlı görünmek** onların asıl amacıdır. Tesettür bir inanç gereği değil; bir toplumsal performanstır. Sakal bir teslimiyet değil; bir aidiyet kartıdır. Ezan sesi bir çağrı değil; bir politik dekor müziğidir.

Bu tipler için dindarlık bir derinlik değil; bir marka kategorisidir. “Bizden gibi görünmek” önemlidir, “bizden olmak” değil. “Mütedeyyin görünmek” önemlidir, “takvalı olmak” değil. “Hamdolsun” demek önemlidir fakat hamd edecek bir sebep üretmek gerekmez. “Allah bereket versin” demek önemlidir fakat bereketi hak ederek kazanmak onlara zor gelir. Dil imanlıdır, kalp değildir. Diller dua eder, eller sayar. İman, iç disiplin değil; **dış gösteridir**.

Bu parazitokratik zihniyet için Allah nasıl iş görür biliyor musun? Bir sertifikadır. Bir temasızlık kalkanıdır. "Ben Müslümanım ama aynı zamanda ihale alırım"ın damgasıdır. Allah'ı şahit gösterirken duydukları tek korku, kameranın kayıt almamasıdır. Kuldan utanırlar Allah'tan değil. Toplumdan çekinirler Hak'tan değil. Hesap sorulmasından korkarlar hesap gününden değil.

Bu yüzden onların İslam'ı, **belden yukarı bir İslam'dır**. Dilin İslamı vardır, zihnin değil. Görünüşün İslamı vardır, ahlakın değil. Beden İslamı vardır, vicdanın değil. Onların İslam'ı, köpükten bir İslam'dır; bir etiket İslam'ıdır; bir pazarlama İslam'ıdır.

Bir Müslüman, namaz vaktinde içten bir huzurla kıbleye döner; bunlar kıbleyi kameraya çevirir. Bir Müslüman, içsel bir arınma ile secdeye iner; bunlar secdeyi **gösteri** için yapar. Hatta bazen en korkunç olan olur: hiç yapmadığı ibadeti, yapmış gibi pazarlamaya başlar. İbadet söylemsel bir gösteri olur; manevî bir yolculuk değil.

En tehlikeli tahrifat şudur: Din, ahlak olmaktan çıkar, statüye dönüşür. İslam, adalet çağrısı olmaktan çıkar, ayrıcalık serbestliği haline gelir. "Ben Müslümanım" demek, "bana dokunamazsın" iması taşır. Böylece Allah'ın adı, yeryüzünde bir adalet terazisi olmaktan çıkar, **rant korunma kalkanına** dönüşür.

Bu tipler için haram yalnızca küçük insanların haramıdır. Onların haramı istisnalarla doludur. Onların günahı yorumla silinir. Onların yanlışları "hikmetli" bir gerekçeye kavuşur. Küçük günahkarlar cezalandırılırken büyük günahkarlar kutsanır. Onlar günah işlemez "takdir-i ilahiye uğrar." Onlar çalmaz "nimet devrettirirler." Onlar rüşvet almaz "Allah'ın bereketi akar."

Bu yüzden Filozof Kirpi soruyu doğrudan sorar:

"Bu ülkede Allah'a mı inanıyorsunuz, yoksa Allah'ı bir kartvizit olarak mı taşıyorsunuz?"

3

İslam bir ahlak dini midir, yoksa bir statü mühendisliğine mi dönüştü? Bir teslimiyet midir, yoksa bir ekran yüzü mü? Bir vicdan mıdır, yoksa bir kostüm mü?

İşte tam burada ayırım keskinleşir:

- Hakikî Müslümanlık görünmezdir içte yaşanır.
- Sahte Müslümanlık görünürdür dışta sergilenir.

Ve bu **Politik İslamcı Parazitokrasinin** dindarlığı, tam da budur: görünürlüğü dindarlığı. Onların imanı bir zırh değildir bir aksesuarıdır. Onların takvası bir hal değildir bir maskedir.

Filozof Kirpi bu bölümü şu darbeyle kapatır:

"Bu topraklarda iman küçüldü, imaj büyüdü; ve imaj büyüdükçe iman yok oldu."

3. Devleti Çökertmek Değil: İçerden Boşaltmak

Bu ülkenin çöküşü dışarıdan gelmedi. Ne bir haçlı saldırısı ne bir dış güç ne bir yabancı istihbarat ne de bir Batı komplosudur bu. Bu çöküş, içerden çok daha sinsice **organik bir çürüme** olarak ilerledi. Devlet, bir gün birdenbire yıkılmadı; yıllarca içten içe kemirildi. Üzerinde "millî irade", "kutsal devlet", "şanlı tarih" tabelaları dururken içindeki akıl, ahlak, hafıza ve liyakat parçalanarak çürütüldü. Sonra da geriye sadece **devletin iskeleti kaldı ruhu değil**.

Bu parazitokratik yapı devleti yıkmaz; çünkü yıkmak zahmetli iştir. Onlar devleti **boşaltmayı** tercih eder: kurumu olduğu yerde bırakır ama içeri siler. Bakanlık kalır fakat bilgi yoktur. Üniversite kalır fakat bilim yoktur. Mahkeme kalır fakat adalet yoktur. Diyanet kalır fakat ahlak yoktur. Bayrak kalır fakat onur yoktur.

Onlara göre devlet, bir toplumsal sorumluluk organizasyonu değil; **bir beslenme havuzudur**. Devlete hizmet etmek değil; devleti kullanmak amaçtır. Vatandaşa hizmet etmek değil; vatandaşın kaynaklarına musallat olmak esastır. Devletin arşivleri bile bilgi için değil; **bağlantı ve veri manipülasyonu** için tutulur.

Gerçek devlet akıllı bir ülkenin beyni gibidir onlar beyni çıkarıp yerine **plastik bir işlemci** koydular: emir-komuta ile çalışan, bağımsız karar üretemeyen, sadece lider iradesiyle hareket eden bir sistem. Böylece devlet, rasyonel değil; refleksif bir organizmaya dönüştü: Düşünmez tepki verir. Hesaplamaz uygular. İncelemez itaat eder.

Bu çürütme sürecinin en görünmez ama en önemli aşaması liyakatin öldürülmesidir. Liyakat, düşmandır; çünkü liyakat hak eder, hak ettiğini alır ve onlar için en tehlikeli olan budur. Hak edeni değil, **biat edeni yükseltmek** gerekir. İşte bu nedenle yıllarca şu modele yatırım yapıldı:

— *Yeteneği yok ama bağlılığı var.*

— *Bilgisi yok ama sadakati var.*

— *Donanımı yok ama "bizden" görünümü var.*

Bu, devletin cehaletle doldurulmasıdır.

İç boşaltma stratejisinin bir diğer ayağı hafızayı silmektir. Devletin kurumsal hafızası yok edilirse, geçmişte yapılan hatalar görünmez olur. Kurumsal miras kaybolursa, aynı yozlaşmalar tekrar ve tekrar işleyebilir. Bürokrasi çok önemlidir çünkü bürokrasi bir ülkenin **hafızasıdır**. Onlar bu hafızayı öldürdüler. Yeni bir memur türü ürettiler:

"Dün ne oldu bilmem, bugün verilen emri uyguladım."

Bu memur tipinin varlığı, devletin düşünme kapasitesinin ölümüdür.

Siyaset, devletin yönünü belirleyen **felsefi tartışmaların** alanı olması gerekirken, bizde yandaş paylaşım mekanizmasına dönüşmüştür. Politik İslamcı parazitokrasi, ideoloji üretmez; **bahane üretir**. Alternatif geliştirmez; **sadakat ister**. Krizi çözmez; **krizi manipüle eder**.

Bu iç boşaltmanın en trajik yanı, toplumun bunu fark etmemesidir. Çünkü dış görünüş korunmuştur. Törenler vardır. Bayrak törenleri coşkuyla yapılır. Milli günler gösterişlidir. Devlet dili hamasi ve gürültülüdür. Ama bu hamasetin altında bir çürüme vardır sessiz, görünmez, kesin ve derin.

Filozof Kirpi şöyle der:

"Devlet aç kalmadı; devletin akıllı aç kaldı. Paranın değil, düşüncenin yokluğu mahvetti bizi."

Bugün devletin çürüyüşünün en büyük sembolü şudur: Bir ülkede vasatlık, liyakatin yerini almışsa; ödüllendirilen şey yetenek değil sadakatse; korunması gereken kurumlar değil koltuklarsa; işte o ülke çökmez **içten boşalmış** demektir.

Çöküşün görüntüsü yoktur. Tabelası hâlâ durur. Bayrak hâlâ dalgalanır. Protokol hâlâ işler.

Ama içerde yarasa kemirmiş bir beyin boşluğu vardır. Ve parazitokrasi tam da bu boşlukta yaşar.

4. Eleştiriyi İmha Eden Düşünce Düşmanlığı

Bu parazitokratik zihniyetin en temel özelliği, fikirden kaçması değil; fikri imha etmesidir. Onlar için eleştiri bir uyarı değil; bir tehdit; bir alarm değil; bir suçtur. İtaati kutsallaştıran bir bilinç düzeni kurdular; itaat sadakatle örtülür; sadakat imanla karıştırılır; iman, sorgusuz bağlılık haline getirilir. Böylece düşünce öldürülür ama kimse bunun öldürme olduğunu fark etmez.

Eleştiri kültürü olan toplumlar gelişir; çünkü kendini düzeltme yeteneği taşır. Bu düzen ise eleştiriye imha etti; sonra ortaya körleşmiş bir toplum çıktı. En acı olanı şudur; körleşen toplum, kör olduğunu bile fark etmez. Ona bu durumu fark ettirebilecek şey eleştiridir; işte tam da bu yüzden eleştiri boğulur.

Bu zihniyette farklı düşünmek cesaret değil; ihanet sayılır. Bir şeyin yanlış olduğunu söylemek düşmanlık sayılır. Bir politikayı, bir belediyeyi, bir devlet kurumunu eleştirmek; neredeyse dinî bir küfür gibi algılanır. Çünkü devletle dini karıştırdılar; iktidarla imanı aynı potada erittiler; böylece siyasi eleştiri, akide saldırısı gibi gösterildi.

En acımasız mekanizma şu oldu; eleştiriye dile getirenin itibarı yok edilir; bilgisi değil kişiliği tartışılır; fikri değil kimliği hedef alınır. Bu memlekette yazara fikrini değil, geçmişini sorarlar; konuşanın argümanını değil, kimliğini sorgularlar; düşünceyi değerlendirmek yerine, düşünce sahibini itibarsızlaştırırlar.

Bu sistemde entelektüel üreten değil; **susarak uyum sağlayan** yükselir. Soru soran değil; ağzını kapatan ödüllendirilir. Düşünen değil; itaat eden terfi eder. Böylece toplum yavaş yavaş şu davranış biçimine evrilir; "bir fikrim var ama söylemeyeyim", "haksızlık görüyorum ama karışmayayım", "yanlış biliyorum ama ses etmeyeyim."

Bu kültürün tohumları eğitimde atılır; ailede pekiştirilir; kamuda kurumsallaşır; medyada meşrulaştırılır; dinde kutsallaştırılır. Ve sonunda düşünce üretme kapasitesi yerle bir olur. Bu memlekette herkesin bir fikri vardır ama kimsenin fikrini yüksek sesle söyleyecek cesareti yoktur.

Politik İslamcı parazitokrasi eleştiriden nefret eder; çünkü eleştiri hesap sorar; hesap sormak adalet çağırır; adalet çağırılmak suçlarını görünür kılar. Onlar görünürlükten ölümüne korkarlar. Dinin şeffaflığını değil; siyasetin karanlığını severler. Onlar için hakikat ışık değil; radyasyon gibidir; çünkü ışık geldikçe gerçek yüzleri görünür.

Bir ülke eleştiriye susturduğunda iki şey olur; vasat normalleşir; kötülük sıradanlaşır. Vasat adam profesör olur; vasat siyasetçi lider olur; vasat memur bürokrat olur. Sonra vasat yönetim, vasat toplum üretir; vasat toplum, vasat gelecek doğurur.

Eleştiri bir toplumun en değerli vitaminidir; çünkü ruhu besler, politikayı düzeltir, kültürü zenginleştirir, bilinci canlı tutar. Bu memlekette bu vitamin bilinçli bir şekilde kesildi ve toplum ruhsal bir raşitizm yaşadı; ayakta duramayan; düşüneyemeyen; direnemeyen; tartışamayan bir topluma dönüştük.

Filozof Kirpi sorar;

"Neden bu ülkede insanlar düşündüklerini söylemekten korkuyor?"

Ve cevabı da kendisi verir;

"Çünkü bu ülkede iktidardan değil; iktidara dokunan kelimeden korkulur."

İşte bu yüzden bu düzen eleştiriye düşman; çünkü kelime, kurşundan güçlüdür.

5. Akademinin Ruhunu Öldüren İntihal Çeteleri

Bu ülkede üniversite artık bilimin evidir diyemeyiz. Üniversite, düşüncenin mabedi olmaktan çıkarıldı ve diplomanın ticari ürüne dönüştüğü bir pazar yerine çevrildi. Akademi, bilgi üreten değil; unvan dağıtan bir mekanizma oldu. Ve bu dönüşüm bir doğal evrim değil, kasıtlı bir sabotajdır. Çünkü parazitokrasi, bilgiden korkar. Bilgi hesap sorar; sorgular; eleştirir; kıyaslar; ölçer. Onlar bunları istemez. Onların istediği şey, diploması var ama zekâsı yok; profesör titrini taşıyor ama bilim üretmiyor; unvanı büyük ama fikirleri küçük insanlardır.

Bu nedenle üniversitelere doldurulan kadroların ortak özelliği yetenek değil; sadakattir. Birini atarken sorarlar; bu kişi bilgi üretir mi değil; bu kişi biat eder mi. Bu kişi sorar mı değil; bu kişi susar mı. Bu kişi bağımsız mı değil; bu kişi bizim mi. İşte böylece akademi, düşünsel olmayan bir iç kulüp haline gelir. Hatta daha kötüsü: **bir sessizlik kardeşliği.**

İntihal bu ortamda normalleşir. Çünkü düşünsel üretim gerektiren iş zor gelir; oysa kopyalama hızlıdır. Bir gecede makale çıkarılabilir. Bir haftada tez tamamlanabilir. Bir ayda profesör olunabilir. Ve en trajik olanı: bunu yapan kişi değil, bunu yapan kişiye göz yuman kurum suçludur. Kısacası intihal, kişisel ahlaksızlık değil; kurumsal bir çürüme örneğidir.

Bu üniversitelerde gerçek akademisyen bir tür tehdit gibi görülür. Gerçek bilim insanı huzursuzluk yaratır; çünkü rahatsız eder. İntihali teşhir eder; kayırmacılığı ifşa eder. Onu yalnızlaştırır; dışlarlar; marjinalleştirirler. Sonunda gerçek bilim insanı şu noktaya gelir; ya susacak ya gidecek. Türkiye'nin en parlak zekalarının yurt dışına kaçmasının nedeni budur. Mesele para değil; onur ve düşünce sağlığıdır.

Bir zamanlar üniversitede kavramlar tartışılırdı; şimdi referanslar tartışılıyor gibi yapıp cümleler kopyalanıyor. Bir zamanlar akademide tez savunulurdu; şimdi tez postalanıyor. Bir zamanlar bilimsel merak ödüllendirilirdi; şimdi itaat ödüllendiriliyor. Bir zamanlar bir akademisyenin değeri ürettiği fikirle ölçülürdü; bugün oturduğu koltukla, aldığı maaşla ve hangi klikte yer aldığıyla ölçülüyor.

Bu çürümenin en rezil göstergesi şudur; Türkiye'de bazı profesörler vardır ki tek özgün cümleleri yoktur. Tek bir kavramsal katkıları yoktur. Tek bir özgün tez üretmemişlerdir. Yaptıkları tek şey başkalarının cümlelerini biçmek, çiğnemek ve geri kasmaktır. Buna rağmen profesör olarak dolaşırlar ve toplum onları bir tür kutsal bilgi sahibi sanır.

Bu yüzden Filozof Kirpi şunu sertçe söyler:

"Bu ülkede profesör çok ama fikir sahibi az. Unvan çok ama düşünce taşıyan az. Bilgi yok ama bilgi taklidi çok."

Öğrenci bu ortamda ne öğrenebilir? Sorgulamayı değil; ezberlemeyi. Üretmeyi değil; kopyalamayı. Bilimsel etiği değil; bürokratik hayatta kalmayı. Ve bu, geleceğin toplumunu sakat bırakır. Çünkü bir toplum, üniversitelerinden ne çıkıyorsa oydu. Eğer üniversitelerden kopyacılar, taklitçiler ve vasatlar çıkıyorsa; toplum da taklitçi ve vasat olur.

Politik İslamcı parazitokrasi bilimin düşmanıdır. Bilimi yok ederek zekayı yok eder. Zekayı yok ederek eleştiriyi yok eder. Eleştiriyi yok ederek halkın bilincini felç eder. Çünkü düşünmeyen toplum, sömürülmesi en kolay toplumdur.

Filozof Kirpi bu bölümün sonunda şu hükmü verir:

"Bu ülkede üniversiteler sadece bina olarak duruyor; içlerinde dolaşan ruh ise sahte ve kopyadır. İntihal yalnızca tezden çalmaz; geleceğinden çalar."

6. Yeni-Muhafazakârlık: Restore Edemeyen Barbarlık

Bu ülkede muhafazakârlık bir zamanlar geleneği koruyan, kültüre saygı duyan, estetik üreten bir bilinçti. Ahmet Haşim'lerden, Yahya Kemal'lerden, Tanpınar'lardan beslenen bir kültür damarına sahipti. Ancak bugün karşımızda olan, muhafazakârlığın o rafine geleneği değildir. Bugün karşımızda olan şey, **geleneği bilmeyen ama geleneği pazarlayan bir barbar muhafazakârlığıdır.** Bu insanlar geçmişini anlamaz; geçmişini

temsil eder gibi yaparlar. Geleneği yaşamaz; geleneğin maskesini takarlar. Osmanlı'nın ruhunu bilmez; Osmanlı tuğrasını cüzdana basarlar.

Gerçek muhafazakârlık, geleneğin ruhunu korur. Bu yeni-muhafazakârlık, geleneğin cesedini satar. Bu yüzden bugün "Osmanlıyız" diyenlerin evinde tek bir Osmanlıca metin yoktur. "Medeniyet" diyenlerin kütüphanesinde tek bir klasik yoktur. "Tarih" diyenlerin hafızasında üç tane klişe cümle dışında hiçbir şey yoktur. Çünkü onların muhafazakârlığı bir kültür değil; bir kostümdür.

Bu yeni muhafazakârlık, dindarlığı bir estetik gelenekten çıkarmış; onu kaba ve gösterişli bir kimlik fragmanına çevirmiştir. İbadetin inceliği kaybolmuş; gösterişin kabalığı gelmiştir. Mimaride tevazu kaybolmuş; beton kibiri yükselmiştir. Ahlakta derinlik kaybolmuş; söylemde hamaset çoğalmıştır.

Gerçek muhafazakâr, geçmişini bilerek bugünü kurar. Oysa bu yeni-muhafazakâr barbarlık, geçmişini süs olarak kullanır ve bugünü çürütür. Geçmişini restore etmek bir yetenek, bir birikim ve bir zarafet gerektirir. Bu yapı bunun hiçbirine sahip değildir. Onlar korumaz; yalnızca tüketir. Onlar yaşatmaz; yalnızca sömürür.

Bugünün muhafazakârlığı, tarih ile bir bağ kurmak yerine tarih adı altında bir **siyasi dekor** kurmuştur. Osmanlı yüceltilir fakat okuma yoktur. Selçuklu övülür fakat araştırma yoktur. Ecdat sloganı atılır fakat ecdadın yaşadığı ahlak, disiplin ve vakar bilinmez. Ecdat bir bilinç değil; bir pazarlama figürü olmuştur.

Yeni-muhafazakâr barbarlık en çok dinin içinde tahrifat yapar. Din bir incelikten çıkar ve kaba bir kimlik kartına dönüşür. Eskiden bir Müslüman, ahlakıyla tanınırdı; şimdi bir Müslüman, giyim kuşamıyla tanınıyor. Eskiden bir Müslüman, dürüstlüğüyle örnek olurdu; şimdi bir Müslüman, "bizden" oluşuyla dokunulmazlık kazanıyor.

Bu rezil muhafazakârlık, dini ahlak olmaktan çıkarıp, ideolojik bir simgeye çevirdi. Sonuç; ahlak eksildi, sembol çoğaldı. Derinlik kayboldu, yüzey arttı. İnanç küçüldü, gösteri büyüdü. İslam'ın ruhu geri çekildi, İslam'ın aksesuarları büyüdü.

Bu yeni muhafazakârlık barbarlıktır; çünkü incelik bilmez. Kabalıkla beslenir; hamasetle konuşur; sloganik bir dil kullanır. Fikir taşımaz; sadece tekrar eder. Estetik üretmez; kitsch üretir. Kültür yaratmaz; kültürel simge sömürür.

Bir ülkenin muhafazakârlığı cehaletle birleşirse, bu muhafazakârlık toplumun ruhuna değil; bedenine saldırır. O toplumda büyük bir çarpılma olur. Dindarlık artar ama ahlak azalır. İbadet çoğalır ama vicdan küçülür. İmaj büyür ama iman yok olur.

Filozof Kirpi burada soruyu açıkça koyar;

"Bunca 'muhafaza' iddiasına rağmen neden hiçbir şey korunmadı da yalnızca bozuldu?"

Ve cevabı verir;

"Çünkü muhafazakârlık imaj oldu; kültür değil. Gösteri oldu; bilinç değil. Etiket oldu; emek değil."

Eski muhafazakârlık geçmişini restorasyondur. Yeni muhafazakârlık ise geçmişini metafor olarak tüketmedir. Eskisi bir kültürdü; yenisi bir reklamdı. Eskisi yaşardı; yenisi poz verir.

Bu bölümün hükmü şudur;

"Kültürünü bilmeyen koruyamaz. Geleneğini bilmeyen temsil edemez. Geçmişini anlamayan savunamaz. Yeni muhafazakârlık barbarlıktır; çünkü geçmişini korumak yerine geçmişini çiğner."

7. Dindar Görünümlü Yağmacılar

Bu ülkede en tehlikeli olan şey sahte dindardır; çünkü gerçek yüzlerini dindarlık perdesinin arkasında saklarlar. Bu parazitokrasinin üyeleri, camiye manevi bir mekân olarak değil; görünürlük tiyatrosu olarak kullanır. Cuma namazına ibadet için değil; görüntü için giderler. Saflığın içine değil; fotoğraf karesine girerler. Onlar için secde bir teslimiyet değil; bir PR duruşudur. Ezan sesi bir davet değil; bir propaganda müziğidir.

Bu parazitler için din bir hal değildir; bir rol. Bir ahlak değildir; bir aksesuar. Bir teslimiyet değildir; bir teatral performanstır. Sakal bir iman göstergesi değil; bir cemaat kimlik kartıdır. Başörtüsü bir iffetin ifadesi değil; bir sosyopolitik sinyal mekanizmasıdır. Onların dünyasında din, kalpte taşınmaz; boyunda taşınır. Kalpte yaşanmaz; dudaklarda dolaşır.

Bu kişiler dindar görünür ama Allah'tan değil; toplumdan korkarlar. Haramdan değil; ifşa olmaktan korkarlar. Günah işlemeyi değil; günah işlemiş olmanın duyulmasını dert ederler. Çünkü onların din anlayışı vicdanla değil; imajla ilgilidir. Ahlak onları yönetmez; algı yönetir.

Bu yüzden bunların cami ilişkisi kötürüm bir ilişkidir; cami, Allah'a yakınlaşma mekânı değil; topluma kendini kanıtlama sahnesidir. Bir Müslüman camiye huzur bulmak için gider; bunlar görünmek için gider. Bir Müslüman secdeye üzerine ağırlığını bırakır; bunlar secdeye toplumun gözünü bırakır. Cami, Allah'a dönmenin evi olmaktan çıkıp; dünyevi imaj üretmenin stüdyosuna dönüşür.

Kutsal mekânların içi boşaltılır ve yerine göstermelik dindarlık pompalanır. Bu tipler Allah'a ibadet etmez; Allah'ın adını kullanarak güç devşirir. Sanki dinin sahibiymiş gibi konuşurlar. Sanki Allah'ın menajeriymiş gibi poz verirler. Dini bir otorite değil; siyasi bir marka gibi sunarlar.

Bir Müslüman harama karşı hassastır; bunlar harama karşı esnektir. Çünkü onların kutsallığı, menfaati kadar esnektir. Haram onların elinde; yorumlanabilir bir esneklik alanına dönüşür. Küçük günahkârlar cezalandırılırken; büyük günahkârlar dokunulmazlık kazanır. Yoksulun günahı haramdır; zenginin günahı imtihandır. Çalışanın günahı suçtur; güç sahibinin günahı kaderdir.

Bu yüzden Filozof Kirpi bu noktada şunu sorar

"Allah sevgisi mi taşıyorsunuz, yoksa Allah kılıfı mı?"

Çünkü eğer iman bir yaşam biçimi ise; o zaman ahlakla ölçülür. Eğer iman bir gösteriyse; o zaman kitleyle ölçülür. Bizim karşıımızdaki dindarlık, gösteri dindarlığıdır. Kitleye oynar; Hak'ka değil.

Bu sahte dindarlık, gerçek dindar insanları da çürütür; çünkü toplumsal algıda dinin ahlaki ağırlığı azalır. Dindarın imajı karikatürize edilir. Genç nesil dine alerji geliştirir; çünkü gördüğü şey dindarlık değil; **dindarlık maskesinin arkasındaki hırs ve sahtekarlıktır.**

Bu parazitler dine zarar verir; çünkü dini sömürür. İmana zarar verir; çünkü imanı pazara çıkarır. Ahkâma zarar verir; çünkü hükmü çarpıtır. Din onların elinde bir takva değil; bir tekel haline gelir.

Bu bölümün hükmü Filozof Kirpi'den gelsin

"Gerçek Müslüman secdeye Allah için iner; sahte Müslüman secdeye toplum için iner. Allah'a eğilenle kitleye eğilen arasındaki fark; bu toprakların kaderini belirler."

8. Halkı Felç Eden Hafıza Cinayeti

Bir toplum düşünme yeteneğini kaybettiğinde hemen fark edilmez; insanlar hâlâ konuşur, hâlâ TV izler, hâlâ tartışır gibi görünür; fakat esas sorun şudur: konuşurlar ama düşünmezler, tartışırlar ama sorgulamazlar, duyarlar ama anlamazlar. Politik İslamcı parazitokrasi, bu ülkeye en büyük kötülüğü bütçeden çalarak değil, **hafızayı çalarak** yaptı. Çünkü hafızası silinmiş bir toplumun direnecek zemini

kalmaz; eleştirecek dayanağı kalmaz; öğrenilecek bir geçmiş kalmaz. İnsanı muktedirin karşısında çaresiz bırakan şey cehalet değil; **hafıza yitimidir**.

Bu hafıza yitimi, sadece tarih bilgisinin kaybı değildir; kolektif benliğin kaybıdır. Toplumun ortak referansları silindi; tarih, anlatılabilir değil; manipüle edilebilir hale getirildi. Bir millet geçmişini hatırlamazsa geleceğini seçemez. Parazitokrasi bunu gayet iyi bildiği için tarihle oynamayı değil; tarihi silmeyi tercih etti.

Hafıza cinayetinin ilk adımı, dili zayıflatmaktır. Dil fakirleştirilir; düşünme kapasitesi dağıtılır. İfade yoksullaşır; zihnin ufku daralır. Günlük hayatımız, birkaç yüz kelimelik, slogan temelli bir dil düzeyine indirildi. Bir toplumun düşünebildiği kadarı kullandığı kelimelerin hacmiyle ölçülür. İşte bu yüzden kelimelerin içi boşaltıldı; hakikat yerini hamaset aldı.

İkinci adım, entelektüel üretimi baskılamaktır. Konuşan cezalandırılır; susan ödüllendirilir. Bağımsız düşünce riskliye dönüşür; ortalama düşünce norm hale gelir. Bu ülkede en büyük kayıp; korkusuz düşünen insanların yavaş yavaş yok olmasıdır. Onların yerini; uyum sağlayan, eleştirden kaçan, günü kurtaran bir insan tipi aldı.

Üçüncü adım, kuşaklar arası düşünce aktarımını kesmektir. Eskiden gençler büyüklerden hikâye dinlerdi; şimdi gençler büyüklerden yalnızca **susmasını** öğreniyor. Eskiden büyükler hatalarından ders çıkarır ve bunları aktarırdı; şimdi büyükler hatalarını saklıyor ve aynı hataları gençlere miras bırakıyor.

Bu hafıza cinayetinin en sofistike yöntemi ise şu oldu: kitleleri sürekli uyarıcı bombardımanına maruz bırakmak. Ekonomik kriz, dış düşman, iç düşman, hainler, komplo teorileri, gündemler, krizler; sürekli aynı korkular sahneye sürüldü. Çünkü korku hafızayı kör eder; zihin paniğe kilitlenir; düşünme yerine savunma refleksleri devreye girer. Böylece toplum sürekli olarak; tepki veren, düşünmeyen, sorgulamayan bir bilinç düzeyine itildi.

Bir sonraki aşama ise trajiktir; insanlar artık normal olan ile skandal olan arasındaki farkı unutmaya başlar. Yolsuzluklar sıradanlaşır. Kayırmalar doğal kabul edilir. İntihaller normalleşir. Adam kayırma, rüşvet ve kibir; istisnai kötülük değil; rutin davranış biçimi olur. Toplum şunu demeye başlar: herkes böyle. İşte felç tam o noktada tamamlanır.

Parazitokrasi eleştiriye öldürmez; önce eleştirinin gereksiz olduğuna inandırır. Soru sormanın nafiye olduğunu, yanlışın değişmeyeceğini, hakikatin artık bir şeye yaramayacağını telkin eder. Toplum şu noktaya gelir: "Bilsem ne olacak?". "Söylesem ne olacak?". "Değişmez ki...". İşte asıl mezar taşı buraya yazılır.

Bir toplumun en büyük sermayesi, hafızasıdır. Hafızası olan toplum yanlış hatırlar ve düzeltebilir. Hafızası olan toplum aldatılmaz. Hafızası olan toplum kandırılmaz. Hafızası olan toplum tiranlığı uzun süre taşıyamaz. Hafızası silinen toplum ise bir kez düşürüldüğünde yerden kalkmayı unutmuş bir topluma dönüşür.

Filozof Kirpi bu bölümde şu hükmü verir

"Bu ülkeden para çalmadılar; düşünme yeteneğini çaldılar. En büyük soygun hazineden değil; zihinden yapıldı."

8. Halkı Felç Eden Hafıza Cinayeti

Bir toplum düşünme yeteneğini kaybettiğinde hemen fark edilmez; insanlar hâlâ konuşur, hâlâ TV izler, hâlâ tartışır gibi görünür; fakat esas sorun şudur: konuşurlar ama düşünmezler, tartışırlar ama

sorgulamazlar, duyarlar ama anlamazlar. Politik İslamcı parazitokrazi, bu ÷lkeye en büyük kötölüğü bütçeden çalarak değil, hafızayı çalarak yaptı. Çünkü hafızası silinmiş bir toplumun direnecek zemini kalmaz; eleştirecek dayanağı kalmaz; öğrenilecek bir geçmiş kalmaz. İnsanı muktedirin karşısında çaresiz bırakan şey cehalet değil; hafıza yitimidir.

Bu hafıza yitimi, sadece tarih bilgisinin kaybı değildir; kolektif benliğin kaybıdır. Toplumun ortak referansları silindi; tarih, anlatılabilir değil; manipüle edilebilir hale getirildi. Bir millet geçmişini hatırlamazsa geleceğini seçemez. Parazitokrazi bunu gayet iyi bildiği için tarihle oynamayı değil; tarihi silmeyi tercih etti.

Hafıza cinayetinin ilk adımı, dili zayıflatmaktır. Dil fakirleştirilir; düşünme kapasitesi dağıtılır. İfade yoksullaşır; zihnin ufku daralır. Günlük hayatımız, birkaç yüz kelimelik, slogan temelli bir dil düzeyine indirildi. Bir toplumun düşünebildiği kadarı kullandığı kelimelerin hacmiyle ölçülür. İşte bu yüzden kelimelerin içi boşaltıldı; hakikat yerini hamaset aldı.

İkinci adım, entelektüel üretimi baskılamaktır. Konuşan cezalandırılır; susan ödüllendirilir. Bağımsız düşünce riskliye dönüşür; ortalama düşünce norm hale gelir. Bu ÷lkede en büyük kayıp; korkusuz düşünen insanların yavaş yavaş yok olmasıdır. Onların yerini; uyum sağlayan, eleştiriden kaçan, günü kurtaran bir insan tipi aldı.

Üçüncü adım, kuşaklar arası düşünce aktarımını kesmektir. Eskiden gençler büyüklerden hikaye dinlerdi; şimdi gençler büyüklerden yalnızca *susmasını* öğreniyor. Eskiden büyükler hatalarından ders çıkarır ve bunları aktarırdı; şimdi büyükler hatalarını saklıyor ve aynı hataları gençlere miras bırakıyor.

Bu hafıza cinayetinin en sofistike yöntemi ise şu oldu: kitleleri sürekli uyarıcı bombardımanına maruz bırakmak. Ekonomik kriz, dış düşman, iç düşman, hainler, komplo teorileri, gündemler, krizler; sürekli aynı korkular sahneye sürüldü. Çünkü korku hafızayı kör eder; zihin paniğe kilitlenir; düşünme yerine savunma refleksleri devreye girer. Böylece toplum sürekli olarak; tepki veren, düşünmeyen, sorgulamayan bir bilinç düzeyine itildi.

Bir sonraki aşama ise trajiktir; insanlar artık normal olan ile skandal olan arasındaki farkı unutmaya başlar. Yolsuzluklar sıradanlaşır. Kayırmalar doğal kabul edilir. İntihaller normalleşir. Adam kayırma, rüşvet ve kibir; istisnai kötülük değil; rutin davranış biçimi olur. Toplum şunu demeye başlar: herkes böyle. İşte felç tam o noktada tamamlanır.

Parazitokrazi eleştiriyi öldürmez; önce eleştirinin gereksiz olduğuna inandırır. Soru sormanın nafile olduğunu, yanlışın değişmeyeceğini, hakikatin artık bir şeye yaramayacağını telkin eder. Toplum şu noktaya gelir: "Bilsem ne olacak?". "Söylesen ne olacak?". "Değişmez ki...". İşte asıl mezar taşı buraya yazılır.

Bir toplumun en büyük sermayesi, hafızasıdır. Hafızası olan toplum yanlışı hatırlar ve düzeltebilir. Hafızası olan toplum aldatılmaz. Hafızası olan toplum kandırılmaz. Hafızası olan toplum tiranlığı uzun süre taşıyamaz. Hafızası silinen toplum ise bir kez düşürüldüğünde yerden kalkmayı unutmuş bir topluma dönüşür.

Filozof Kirpi bu bölümde şu hükmü verir

"Bu ÷lkeden para çalmadılar; düşünme yeteneğini çaldılar. En büyük soygun hazineden değil; zihinden yapıldı."

9. İslam'ın Özünü Yiyen Teopolitik Kurtçuğun Anatomisi

Bu toplumda dinin kendisi değil, dinin üzerindeki asalak katman çürüttü insan ruhunu. İslam'ın özü adalet, tevazu, merhamet ve hikmettir. Ancak teopolitik parazitokrazi İslam'ı bu köklerden çekip aldı; geriye sadece işine yarayan imgeleri, simgeleri ve sloganları bıraktı. Allah'ın adı güç için kullanıldı. Peygamber'in adı prestij için kullanıldı. Kur'an ayetleri meşruiyet için kullanıldı. Ahlak ise tamamen ihmal edildi. Burada olan şey bir iman yozlaşması değil; **imanın araçsallaştırılmasıdır.**

İslam bir akıl dinidir. İman kalpte başlar ama akılda olgunlaşır. Oysa teopolitik kurtçuk Allah'tan korkmaz; yalnızca otoriteden korkar. Haramdan sakınmaz; yalnızca skandaldan sakınır. Günah işlemeye çekinmez; yalnızca günahının duyulmasına çekinir. Yani din vicdan üzerinden değil; ceza korkusu üzerinden yaşanmaya başlanır. Bu da toplumun ahlaki ölçülerini paramparça eder.

İslam bir adalet dinidir. Adalet müminin boyun eğdiği ilahi bir ölçüdür. Ancak teopolitik parazitokrazinin ahlaki şudur; güçlü haklıdır. Zengin imtihan edilir; fakir sınanır. Rüşvet şeytani değildir; kaderdir. Yolsuzluk suç değildir; tevekküldür. Bu çarpıtma öylesine kökleşti ki, genç nesil artık dindarlığı ahlaki bir referans olarak değil; **çifte standartlı bir ayrıcalık kodu olarak** görüyor.

İslam bir tevazu dinidir. Müslüman insan kibirden sakınır. Ancak bu sahte dindar zümre için dini semboller, tevazu değil; kibir aracı oldu. Tesettür, şefkatten ziyade üstünlük göstergesine dönüştü. Cemaat, kardeşlikten ziyade kast sistemine dönüştü. İbadet, arınmadan ziyade görünme sanatına dönüştü. Böylece din, insanı Allah'a yaklaştırmayı gerekirken, insanı diğer insanlardan uzaklaştıran bir sosyal duvar haline geldi.

Teopolitik kurtçuk dini yorumlayamaz; dini yutar. İlahiyat düşünemez; ilahiyat tekrar eder. Din eğitimi geliştiremez; din eğitimi sabitler. İslam'ın içinden üretim çıkmaz; yalnızca taklit, tekrar ve donukluk çıkar. Düşünün; bu ülkede cami sayısı arttıkça din derinleşmedi, yüzeyselleşti. Diyanet büyüdükçe ahlak artmadı, azaldı. Hac ve umreye giden arttıkça vicdan derinleşmedi, **vicdansızlık normalleşti.**

Teopolitik kurtçuk bilmez ki; iman bir imaj değil, bir iç disiplindir. Bir Müslümanın en yüce korkusu, insanların ne diyeceği değil; Allah'ın ne diyeceği olmalıdır. Fakat parazitokrazinin ürettiği yeni Müslüman modeli, insanların ne diyeceğini merkezine alır; Allah'ın ne diyeceğini ise ertelemeyi tercih eder. Ve bu erteleme, bir tür ruhsal iflastır.

En acı olanı şudur; teopolitik parazitler dine zarar verdiğinde, toplum dinden değil; dindarlardan soğur. Böylece genç nesilde iman değil; alerji gelişir. Çünkü gördükleri şey Allah'a teslimiyet değil; **Allah ile pazarlık eden bir ruhsuzluk tiyatrosudur.** Bu durum, dinin toplumsal itibarını zedeler ve kıyamete kadar sürecek bir güven kırılmasına neden olur.

Filozof Kirpi burada ağır bir cümle kurar

"Allah'ın adını en çok kullananlar, Allah'tan en az korkanlardır."

Teopolitik kurtçuk İslam'ı temsil edemez; onu tüketir. Dini canlandıramaz; fosilleştirir. Cemaat kuramaz; kast sistemi üretir. Ahlak üretemez; etik simülasyon üretir.

Bu bölümün hükmü nettir

"İslam'ın özü çürümedi; özü yiyen teopolitik kurtçuk çoğaldı."

10. Suç İdeolojisi Olarak Parazitokrazi

Parazitokrazi bir kişi meselesi değil; bir parti meselesi değil; bir dönem meselesi değil; **bir zihniyetin kurumsal forma bürünmüş halidir.** Bu zihniyet iktidar değişince kaybolmaz. Makam değişince son bulmaz. Hatta parti kapanınca bile devam eder. Çünkü parazitokrazi ideolojik bir yapı değil; **biyolojik bir davranış modelidir.** Sistemden beslenen, kaynaktan emen, iktidardan büyüyen bir asalaklık türüdür.

Bu zihniyet; siyaseti hizmet değil; avlanma alanı olarak görür. Devleti bir düzen değil; ganimet olarak görür. Kurumu bir sorumluluk değil; gelir kaynağı olarak görür. Halkı bir emanete dayalı yceltiymiş topluluk olarak değil; **sömürülebilir bir kaynak olarak** görür. Ve en kötüsü; bütün bunları yaparken utanmaz. Çünkü utanacak bir ahlaki ölçüsü yoktur.

Parazitokrazi kendini dokunulmaz kılmak için dinin arkasına saklanır; devletin arkasına saklanır; milletin arkasına saklanır; tarihin arkasına saklanır. Her eleştiri, "devlete saldırı", "milletten nefret", "islam düşmanlığı" ya da "ecdadın inkn" gibi etiketlerle bastırılır. Böylece parazitokrazi eleştiriye arınma gerer ve kendini eleştirenleri düşman ilan eder. Çünkü eleştiri geldiğinde en büyük korkuları gerçekleşir; **maskeleri düşer.**

Bu zihniyetin en kötü sonucu, toplumun doğal adalet duygusunun bozulmasıdır. İnsanlar artık kötülüğe şaşırmaz. İnsanlar artık yolsuzluğu garipsemez. İnsanlar artık alanı suçlamaz; **neden kendisi çalmadığını sorgular.** Bu durum tehlikeli bir zihinsel dönüşümdür; kötülüğe alışmak, kötülükten rkmekten daha yıkıcıdır. Çünkü kötülüğün normalleşmesi; iyiliğin küçülmesi demektir.

Parazitokrazi bir yaşam tarzıdır; yalanla nefes alır; korkuyla beslenir; cehaletle çoğalır; eleştiri yokluğunda serpilir. Bir ülkede bilgi yükselirse; parazitokrazi küçülür. Ahlak artarsa; parazitokrazi geriler. şeffalık tesis edilirse; parazitokrazi ölür. Bu yüzden bu zihniyet; her zaman karanlığı, belirsizliği, kapalılığı ve güvensizliği sever. Çünkü karanlıkta görünmez olur.

12

Bu yapı, yalnızca parayı ve devleti çalmaz; insan onurunu alar. İnsanın kendi kaderine hükmetme duygusunu alar. Toplumun kendine güvenini alar. Herkese sessizliği öğretir; korkuyu öğretir; kabullenmeyi ğretir. Bir toplum, bireylerine susmayı öğrettiği an, kendi mezar taşını yazmış olur.

Filozof Kirpi burada bir teşhis koyar ve gözlerimizin içine bakarak şunu söyler
"Bu ülkede kötülük en çok yayılırken değil; en çok kanıksandığında kazandı."

Bu noktada mücadele yalnız bir siyasi mücadele değildir; bir zihinsel mücadeledir; bir ahlaki mücadeledir; bir entelektüel mücadeledir. Toplumun yeniden düşünme yeteneğini kazanması gerekir. Eleştirinin yeniden meşru hale gelmesi gerekir. Ahlakın yeniden temel ölçü olması gerekir.

Parazitokrazi bir gün kanunla değil; bilinçle yıkılacaktır. Bir gün makamdan değil; kelimeden düşecektir. Bir gün seçimle değil; yzleşmeyle çökecektir. Çünkü onu asıl öldürecek olan şey devlet değil; **hakikat olacaktır.**

Bu bölümün son sözü artık bir cümle değil; bir manifesto çağrısıdır
"Bu lkede Allah'tan korkanlar çoğaldığında; parazitokrazi kendiliğinden yok olacak."

11. Parazitokrazi Sonrası Yeniden İnş Modeli: Heterobilim Okulu'nun Evrensel zm Teorisi

Parazitokrazi bir toplumun rh köklerine saldırır; bu yüzden onun ardından yapılacak şey sadece teknik bir reform değil; bir bilinç restorasyonu olmalıdır. Bu restorasyon, lik yahut dinî değil; Doğulu yahut Batılı değil; millî yahut kozmopolit değil; ontolojik bir yeniden doğuş projesidir. Heterobilim Okulu'nun önerdiği **zm, yalnızca kurumsal bir tamir değil; epistemik bir dönüşümdür.**

Öncelikle şunu kabul etmeliyiz; çürüme kurumlardan önce insanın içinde olur. Parazitokrazi sonrası yeniden inşâ, insanın içindeki vicdanî metafiziği uyandırmakla başlar. Şu soruyu yeniden sorabilen bir nesil gerek:

- Ben neyin içindir?
- Ben kimin içindir?
- Ben neden varım?

Bu soruların üstünü örten parazitokratik sis dağıtıldığında, insan kendi yerini ve ölçüsünü bulur. Çünkü parazitokrazinin en derin zararı, insanın kendi anlamını kaybetmesidir.

Heterobilim Okulu'nun modelinde ilk sütun: eleştirel şefkat etiğidir. Şefkat olmadan eleştiri gaddarlığa dönüşür; eleştiri olmadan şefkat körleşir. Biz, eleştirinin merhametle, şefkatin akılla birleştiği bir sosyal bilinç öngörürüz. Bu bilinçte makamın değil liyâkatin; kimliğin değil yeteneğin; gösterinin değil derinliğin karşılığı vardır.

İkinci sütun: hafızanın restorasyonu. Bu topraklar tarihini ya abartarak ya silerek yaşadı. Oysa hakikî hafıza ne romantik bir sarhoşluk ne de profesyonel bir unutuş ister. İhtiyaç olan şey; geçmişle olgun bir diyalogdur. Genç kuşaklara yalnızca tarih bilgisi değil; tarih şuûru kazandırılmalıdır. Çünkü tarih bilmeyen kandırılır; tarih şuûru olmayan ise yeniden kandırılır.

Üçüncü sütun: entelektüel vatandaşlık. Bu, eğitilmiş olmak anlamına gelmez; düşünebilen olmak anlamına gelir. Üniversite mezuniyeti değil; zihnî olgunluk. Toplum, vatandaşını susan bir figür olarak değil, konuşan bir özne olarak görmelidir. Devlet, vatandaşına "sana doğruları ben söylerim" değil; "kendi doğrunu tart ve bul" demelidir. Çünkü düşünme yeteneği olmayan insan demokrasi üretemez.

13

Dördüncü sütun: seküler maneviyat. Bu anlayışta iman yalnızca ritüel üzerinden yaşanmaz; ahlâk üzerinden yaşanır. İslam'a mensup olan, İslam'ın rûhunu taşıyabilmeli; lâik olan, lâikliğin ahlâkî ölçüsünü taşıyabilmeli. Din, kimlik değil; derinlik olmalı. Lâiklik, inançsızlık değil; özgürlük olmalı. Böylece toplum, kıskanç kimlik savaşlarından değil; ortak vicdanın ortak dilinden beslenir.

Beşinci sütun: kurumsal şeffaflık ve hesap verilebilirlik. Devletin kutsallığı değil, denetlenebilirliği esastır. Kurumlar insanlardan üstün değil; insanların hizmetindedir. Görev yapan kişi makamdan güç almaz; makama güç verir. Çünkü makam, insanın ahlâkı kadar temizdir.

Heterobilim modelinin altıncı sütunu: yavaş bilgi, derin düşünce, ağır kavrayış. Bu çağın hız sarhoşluğu yüzünden toplum düşünemez hâle geldi. Biz hızın değil derinliğin modelini öneriyoruz. Bir şey hızlı yapıldığı için değil, doğru yapıldığı için değere sahiptir. Hızlı çözümler hızlı çürür; ağır çözümler kalıcıdır.

Yedinci sütun: yerel kökle evrensel tefekkür. Türkiye, sadece Türkiye değildir; Anadolu yalnızca yer değil; bir bilinçtir. Bu topraklar hem Doğu'ya hem Batı'ya hem Kuzey'e hem Güney'e bakabilir. Kültürel DNA'sı esnektir. Bu avantaj, parazitokrazi döneminde çürütüldü. Şimdi bu DNA'nın yeniden aktive edilmesi gerekir. Osmanlı'nın zarafetinden, Cumhuriyet'in disiplininden, modern dünyanın zekâsından, İslam'ın merhametinden ve insanlığın ortak tecrübesinden sentez çıkarabiliriz.

Bu modelin son cümlesi Filozof Kirpi'den gelsin:

"Bir toplumu ayağa kaldıran şey devlet değil; vicdanıdır. Vicdan ayağa kalktığında devlet zaten doğrulur."

Ve bir kapanış hitâbı:

Bizim görevimiz, parazitokraziyi teşhir etmek değil yalnızca; yerine yeni bir insan ve yeni bir toplum fikri ortaya koymaktır. Çünkü çürümenin sonu yıkım değil, arınma olmalıdır.

Hâfızanın Kapanış Mührü

Bu metnin bütün damarlarından sızan hakikat şu: Bu ülkede çürüme bir günde olmadı; ne bir darbenin, ne bir dış komponun, ne de tek bir liderin marifetiyle çöktük. Yavaş yavaş; parça parça; rûhumuzun en derin katmanlarına sızan bir parazitokratik sürüngenlik, devleti içerden boşalttı, dîni imaj aksesuarına çevirdi, muhafazakârlığı barbar bir gösteriye indirdi, üniversiteyi kopya fabrikasına, hafızayı ise kontrollü bir unutmaya rejimine dönüştürdü. Geriye, tabelası yerinde, rûhu çekilmiş bir ülke; camileri dolu, vicdânı boşalmış bir toplum; unvanı çok, düşüncesi az bir akademi; iman lafı yüksek, ahlâk düzeyi düşük bir kitle kaldı.

Hâfızanın kapanış mührü önce bir itirafı kayda geçmelidir: Biz sadece paranın çalındığı bir ülkede yaşamadık; düşünme yeteneği çalınmış bir ülkede yaşadık. Parazitokrasi, hırsızlığı yalnızca bütçeden yapmadı; kelimededen yaptı, kavramdan yaptı, duâdan yaptı. İslâm'ın adaletini, tevâzusunu, merhametini ve hikmetini söküp aldı; yerine teopolitik kurtçuğun çiğnediği, çarpıttığı, pazarladığı bir din dekoru bıraktı. Devletin hafızasını bürokratik kasap bıçağıyla biçti; liyâkati öldürüp yerine sadakati yerleştirdi; eleştiriyi suç, fikri tehdit, farklı düşünceyi ihânet ilân etti. Hafıza parçalanınca; tarih şuûru kaybolunca; nesiller arasındaki anlatı köprüleri çökünce, toplum "herkes böyle" diyen bir teslimiyet psikolojisine mahkûm edildi.

Bu mührün bir diğer kaydı da şudur: İman küçüldü, imaj büyüdü; dînin rûhu çekildi, dînin aksesuarları büyüdü. Dindarlık, rûhun Allah'a yönelişi olmaktan çıkıp; kameraya ayarlanmış secde koreografisine dönüştü. Tesettür, merhametin zarif perdesi olmaktan çıkıp; sınıfsal üstünlük kostümüne dönüştü. Cemaat, kardeşlikten ziyâde kast sistemine, İslâmî kavramlar ise politik dokunulmazlık zırhına dönüştü. Genç kuşaklar dinden değil, dîni araçsallaştıranlardan tiksine başlandı; iman değil, alerji üreten bir teopolitik ikiyüzlülük rejimi kuruldu. Parazitokrasinin en derin suçu; Allah'ın adını en çok kullanıp, Allah'tan en az korkan bir tipolojiyi "dindar" diye paketlemesidir.

Hâfızanın kapanış mührü aynı zamanda bir teşhis defteri olmak zorunda: Üniversiteler, bilginin değil, intihalin ve itaatın mekânına; muhafazakârlık, geleneği korumanın değil, geleneğin cesedi üzerinde tepinmenin ideolojisine; siyaset, kamusal aklın tartışıldığı alanın değil, ganimetin paylaşıldığı av sahasının adına dönüştü. Parazitokrasi, eleştiriyi imhâ ederek toplumsal bağışıklığı çökertti; dili sadeleştirme bahanesiyle fakirleştirerek düşünce ufkunu daralttı; sürekli kriz, düşman ve hamâset üreterek kitleleri kalıcı bir panik uykusuna yatırdı. İnsanlar artık skandalla normal olan arasındaki farkı seçemeyecek kadar uyuşturdu; yolsuzluk olağan, kayırma doğal, sahtekârlık makûl görüldü. Kötülük en çok yayıldığında değil; en çok kanıksandığında kazandı.

Fakat bu mührün son satırı karanlık değil; uyarılmış bir şuûrun kaydı olmalıdır. Heterobilim Okulu'nun parazitokrasi sonrası inşâ tasavvuru, teknik bir reform çizelgesi değil; rûhî ve zihnî bir yeniden doğuş vaadidir. Eleştirel şefkat etiği ile merhameti akılla, şefkati hesap soran bir adaletle birleştiren; hafızayı romantik ağlamacılıkla değil, olgun yüzleşmeyle onaran; vatandaşını susmakla değil, düşünmek ve konuşmakla yücelten; dîni kimlik değil derinlik, lâikliği inançsızlık değil özgürlük olarak yeniden kuran bir koordinat istikâmeti. Bu istikâmette devlet kutsal değil denetlenebilir; makam ayrıcalık değil sorumluluk; hız değil derinlik; sloganik kimlikler değil yerel kökle evrensel tefekkür makbuldür.

Hâfızanın kapanış mührü, esasında bir kapanış değil; bilinç için açılış çağrısıdır. Bu metin, parazitokratik sürüngenliği teşhir ettiği kadar, yeni bir insan ve toplum tasavvurunun imkânını da imâ ediyor. Çünkü çürümenin tek meşrû sonu yıkım değil; arınmadır. Filozof Kirpi bu mührü şu cümleyle vurur: "Hakikat gömülür, susar, üstüne yıllarca parazit yürür; ama bir gün yalnızca kazma değişir ve ilk vuran, artık rûhsuz devlet değil, uyanmış vicdân olur."

